

UMĀ•TE NOSIT KILA?

StĀ™eda, 06 Ā°nor 2008

Je to vskutku umĀ›ní nosit svĀ vlastnĀ kila. Chce to jistou noblesu, vrozenĀ šarm a lety provĀ›Ā™enĀ grif. Naše tĀ›lesnĀ tonĀ¾ nĀ kabela s pĀteĀ•nĀm nĀkupem, abychom se pĀ™i jejĀm nošenĀ prohĀbali, funĀ›li a neesteticky klĀti. NavĀc tašku s tĀtovĀm pivem, hovĀ›zĀm na polĀvku, telecĀm brzĀlkem a pĀ›tikilem novĀch brambor mĀ-Ā¾eme kaĀ¾dou pĀ™ehodit z ruky do ruky, poloĀ¾it na zem, Ā•i potkat ochotnĀho dobrovolnĀka, kterĀ nĀm s nĀ pomĀ-Ā¾e.

S našimi kily je to jinĀ. S nadvĀhou mi nepomĀ-Ā¾e ani skaut laĀ•nĀcĀ po dobrĀm skutku a odloĀ¾it si na chvĀli, b jedinĀ deko, opravdu nelze. Taky bych brala moĀnost zapomenout v parku na laviĀ•ce kousek mĀ pĀ™ilĀš prorostlĀ kĀty, v zĀvodnĀ jĀdelnĀ› na ubrusu druhou bradu a ve stromovce nadrolit ptĀĀ•kĀ™m pĀ™ebyteĀ•nĀ podkoĀnĀ tuk. Kdybych v dopravnĀ špiĀ•ce na sedadle linkovĀho autobusu bez dozoru dvoulitrovou bandasku s Ā•erstvou dršĀ›kovou nebo šĀšku sekanĀ, urĀ•itĀ› bych se s nimi vĀc neshledala. Ale padesĀt centimetrĀ- v pase by se tam bez povšimnutĀ povalovalo ještĀ› za tĀden. A pĀ™i mĀ smĀ™le je moĀnĀ i to, Āe by mi je po nĀlezce donesl ještĀ› tĀ¾ den aĀ¾ domĀ- i s celulitidou. MĀte-li hĀ¾dĀ› prostornĀ jako parcelu na dvĀ› bytovĀ jednĀ neocenĀte pĀ™i oĀ•kovĀnĀ ani hlasitĀ nadšenĀ zdravotnĀ sestry nad snadnĀm terĀ•em. RadĀ›ji byste nosili zadeĀ•ek jako myšpulinku a sestĀ™iĀ•ce ze svĀho pĀ™ispĀ›li na novĀ brĀle a kurs balistiky. Taky jsem nebyla radostĀ bez sebe, k cenovĀ› nestydatĀm butĀku šveholila prodavaĀ•ka do vedlejšĀ kabinky superlativy na skvĀ›le padnoucĀ model, kterĀ se prĀvĀ› ŀhlednĀ› pĀ™isĀl na nĀ›jakou chatrnou postavu a po nešetrnĀm odhrnutĀ MĀHO zkušebnĀho prostoru znechucenĀ› zvolala: „KoukĀm, pani, Āe kdyĀ¾ se rozdĀvaly prsa, tak ste si šla tĀ™ikrĀt!" A taky nepovaĀ¾uji za nejlepšĀ fĀrek navštĀvit o vĀkendu s dĀ›tmi zoologickou zahradu a v pondĀlĀ pĀ™išpend tĀ›natĀm kolegovi na stĀ™ cedulku s vĀzvou: NEKRMIT! a pĀ™edpenzijnĀ spolupracovnici s pozoruhodnĀmi Ā¾enskĀmi pĀ™ednostmi doporuĀit, aby si zĀtra vzala teplejšĀ podprsenku, neboĀ¾ hlĀsili pĀ™ĀzemnĀ mrazĀky. VĀnaĀ™i s nad tvrdĀ, Āe nejlepšĀ vĀno je vĀno prodanĀ, cvalĀcĀ vĀ¾nĀ› minĀ, Āe nejlepšĀ kilo je to shozenĀ. Ale ĀĀivot sĀm nadvĀze a nabĀrĀnĀ neĀ¾ĀdoucĀch kil mistrnĀ› naviguje. KaĀ¾dĀ radostnĀ udĀlost Ā•i vĀznamnĀ ŀspĀ›ch nĀs pobĀzĀ k slavnostnĀ› prostĀ™enĀ tabuli. NeznĀm rodinu, kterĀ by oslavila synovu promoci dĀ›kladnou redukĀnĀ dietou a taĀ›kovo jmenovĀnĀ nĀmĀ›stkem ministra bez portfeje nĀ›kolikadennĀ hladovkou a klystĀrem. Ovšem i tento vĀklad pĀ™Āin obe je tĀ™eba brĀt s rezervou, neboĀ¾ svĀ›t je paradoxnĀ› plnĀ ŀspĀ›šnĀch diblĀkĀ, rachitickĀch finanĀnĀch magnĀtĀ a faldĀkovatĀch nezamĀ›stnanĀch. Všimli jste si, Āe lidskĀ tuk to pĀ™itĀm nemĀ vĀbec snadnĀ? Kdekdo mĀ pocit, mĀ pĀ™iliš mnoho a snaĀ¾Ā se jej vynalĀzavĀ› zbavit. Tuk je osamĀlĀ chudĀk. OĀ•lepe jsou na tom pĀrovĀ orgĀn a jinĀ tĀ›lesnĀ nezbytnosti, kterĀch taky mĀme habadĀ›j, aniĀ¾ nĀs to rmoutĀ, vrhĀ do depresĀ a nutĀ k neuvĀ¾enĀm novoroĀnĀm pĀ™edsevzetĀm, v nichĀ¾ se pĀ™ed rozpumprdĀlkovanĀm pĀ™ĀbuzenstvĀm zavazujeme zbavit nadledvĀky, ušnĀho boltce, kosti vĀ™etennĀ Ā•i k radikĀlnĀm snĀ¾enĀ poĀtu motorickĀch neuronĀ, zatĀmco tukovĀ polštĀ› bychom si nechali z fleku ohoblovat klidnĀ› i na dvorku za krĀlĀkĀrnou. NauĀ•me se tedy radĀ›ji nosit dĀ›stojnĀ› svĀ kila, nenĀ to tĀ›Ā¾kĀ, aĀ¾ uĀ¾ jsme tĀ›Ā¾cĀ jakkoli. DĀ›leĀ¾itĀ je krĀ•et pruĀnĀ›, svĀ›Āe, sebevĀ›domĀ› se zataĀenĀm bĀ svĀ stopy do jednĀ lajny po vzoru indiĀnskĀch domorodkĀ. A hlavnĀ› se tvĀ™it triumfĀlnĀ›. Asi jako Peter DvorskĀ, kdy vyzpĀvĀ v La Scale vysokĀ „C," a ne se otrĀvenĀ› ofrĀ›ovat, jako bychom obhlĀ¾eli plnou senkrovnu. NenĀ proĀ• se cĀtit provinile a mĀnĀ›cennĀ›. VĀ¾dyĀ¾ jsme všichni ze stejnĀho tĀ›sta. Jen nĀ›kteĀ™i dĀle kynuli...

ZdeĀ›ka OrtovĀ

Fejeton z knihy „Ā½ena v kurzu"

(s laskavĀm svolenĀm autorky)